

[Hartel.]

Grund til Klage over Fragnævnet og dets Dispositioner, og jeg kan heller ikke se rettere, end at de Afgørelser af ret hurtig Karakter, som et saadant Nævn kan være nødt til at træffe, lettes ved den Form, som Lovden nu har.

Jeg har forstaaet, at Fragnævnet ogsaa har arbejdet med at skabe det bedst mulige Samarbejde med de tyske Skibsfartsinteresser, og de Forhandlinger, som skal føres mellem de to Parter, kan i mange Tilfælde kræve, at der ret hurtigt skal træffes en Beslutning, og jeg finder ikke, at det vil være gavnligt for Fragnævnet at skulle se til højre og venstre, før det afgør, hvorledes der skal disponeres. Den Trykthed, der tidligere har været, synes jeg maa gaa tabt. Lad os f. Eks. sige, at Kulimportørerne, som jo er de forretningsdrivende, der benytter mest Rum i Skibene, klager til Ankenævnet over en eller anden af Fragnævnets Dispositioner; saa vil denne Sag altsaa ved at gaa til Ankenævnet og maaske videre til Ministeren trække ud i lang Tid, uden at en Afgørelse er bedre i Sigte end under de nuværende Forhold.

Jeg anerkender, at Fragnævnets Op-gave, saaledes som Udvalgets ærede Ord-fører sagde, maa være at skaffe Varer til Danmark paa bedste og billigste Maade og i det hele taget at varetage Forbrugernes Interesse, men naar dette accentueres saa stærkt, faar det for mig en Slags Biklang af, at der skulde være noget at udsætte paa den Fremgangsmaade, der hidtil har været benyttet. Der er mig intet bekendt i den Retning, og jeg synes ikke, at denne Forhandling skulde slutte, uden at det kategorisk var sagt, enten at saadan Grund til Klage ikke forefindes, eller at der er de og de konkrete Tilfælde, hvor der har været Anledning til Klage. Jeg er derfor ikke helt overbevist af den Argumentation, som er ført frem, og maa foreløbig forbeholde mig min Stilling til dette Lovforslag.

Ministeren for Handel, Industri og Sø-fart (Christmas Møller): Jeg skal først takke Udvalget og dets Ordfører for den Tilslutning, der er givet til Lovforslaget, og for den Maade, paa hvilken Udvalget har behandlet denne Sag. Jeg er glad ved, at Udvalgets ærede Ordfører meget stærkt understregede, som ogsaa det ærede Medlem Hr. Bomholt gjorde det, at der ikke i Bemærkningerne om de Ændringer, som Udvalget har ønsket indført i Lovforslaget, hverken direkte eller indirekte skulde være nogen Klage over Fragnævnet og den

Maade, paa hvilken dette har handlet. Jeg er enig i de Betragtninger, som er ført frem, om, at Fragnævnet har gjort et stort og værdifuldt Arbejde.

Det Lovforslag, som jeg fremsatte for det høje Ting den 28. f. M., skulde, som det høje Ting vil vide, klarlægge og præcisere Fragnævnets Kompetence, og der var ikke fra min Side og heller ikke fra Regeringens Side noget Ønske om at gaa videre eller at faa andre Ændringer i Loven. Noget ganske andet er, at Forholdet meget naturligt under Forhandlingerne i Udvalget kunde føre til, at man sagde: Hvorfor skal der ikke for dette Nævn paa nøjagtig samme Maade, som der er for andre Institutioner og Nævn, Varedirektoratet o. lign., være en Instans, hvortil de kan henvende sig, som føler sig utilfredse med de Afgørelser, der bliver truffet?

Det ærede Medlem Hr. Hartel siger nu, at det Ankenævn, som indføres, hvis Ændringsforslag Nr. 2 vedtages, bliver et Overfragnævn. Jeg vil gerne sige, at det har ikke været Meningen med Ændringsforslaget, heller ikke Udvalgets Mening, saaledes som jeg har forstaaet Forhandlingerne. Det ligger ganske simpelt saadan, at Fragnævnet under de ændrede Forhold skal have en Beføjelse med Hensyn til at disponere over Tonnagen og at fremme de Formaal, som staar i Lovforslaget, men Fragnævnet kan ikke have den enestaaende Position, at dets Afgørelse ikke er underkastet Anke, og saa har man institueret et Ankenævn. Til Domstolene ønsker man jo ikke at gaa, og jeg tror heller ikke, at det ærede Medlem Hr. Hartel eller andre mener, at det vilde være særlig formaals-tjenligt i den Tid, vi lever i, at have Domstolssager løbende over længere Tid angaaende de Spørgsmaal, det her drejer sig om.

Jeg vil endvidere sige, at det er en Sikkerhed — paa samme Maade, som man giver Sikkerhed paa andre Omraader — for den, der mener at have et eller andet at klage over, naar Sagen kan føres til Ankenævnet og derefter til Ministeren.

Det ærede Medlem Hr. Hartel sagde, at det vil blive et Overfragnævn. Det benægter jeg. Der staar intet i Ændringsforslaget om, at det har opsættende Virkning at føre en Sag til Ankenævnet. Det er fuldkommen klart og ligetil, at der her maa være Adgang til at træffe den hurtige Beslutning. Nævnet maa træffe sin Afgørelse efter, hvad det mener er rigtigt. Det maa naturligvis i disse Forhold, hvor der ofte skal forhandles med tyske Myndigheder, kunde træffe en hurtig Afgørelse,